

OM HULP!

Liza had angstig achter de haag gewacht, want ze wilde weten wat er met haar vriend gebeuren zou.

Ha! woonden er maar bendeleden te Boisschot, kon ze maar hulp halen.

Maar ze stond hier alleen en moest Morré aan zijn lot overlaten.

Weldra hoorde ze de deur open gaan.

't Was de zoon van de notaris, die de woning verliet om de dokter en de burgemeester te halen.

Liza wachtte nog.

Ze zag de geneesheer en dan de maire het huis binnentreden en begreep dat Sus gevangen was genomen.

Maar was hij ook gewond?

Of had hij door zijn verdediging anderen gekwetst?

Maar na enige tijd bemerkte ze haar vriend tussen gerechtsdienaren en omringd van gewapende mannen.

En zij kon niets doen, moest Sus laten wegleiden naar de gevangenis.

Ja, ze kon naar de Pypelheide snellen.

Maar Cartouche was afwezig, had Sus haar verteld.

En wat zou de kapitein zeggen, als hij vernam dat een zijner mannen alleen een diefstal had willen plegen?

Zou hij Morré niet aan zijn lot overlaten?

— Dat 'nag niet, ik zal hem dwingen Morré te verlossen, dacht het meisje.

En ze ijldo door regen en wind naar de woonplaats der binders.

Na een lastige tocht bereikte ze de herberg van vader Morré.

Daar binnen was alles stil; geen binders waren er vergaderd.

Liza klopte op de deur.

— Wie is daar? klonk het na een wijl.

— Liza Montens. Ik kom u slecht nieuws brengen.

— Zijn er gendarmen in de buurt?

— Neen, maar Sus is gevangen!

Een gil klonk door 't vertrek.

— Mijn zoon! kloeg de vrouw. Ik heb altijd voorspeld, dat het slecht aflopen zou. Nu zullen ze hem onthoofden.

En ze begon luid te wenen.

— Sus gevangen, stamelde Morré als verdwaasd. Daat is zeker het werk van die vervloekte veldwachter van Heist.

— Neen, Sus werd te Boisschot gevangen genomen, hernam het meisje.

En ze deed een verward verhaal van 't gebeurde.

— Slet, feeks! kreet de vrouw. Gij hebt mijn zoon in uw huis gelokt.

— Ik zou Sus verraden hebben! riep Liza. Ik ben zijn lief, hoort ge dat!

— Ge hebt hem verleid met u mee te gaan... ik zeg niet dat ge hem verraden hebt, maar ge waart verslingerd op mijn zoon en moest hem bij u hebben! En nu zit hij in de gevangenis, hernam de moeder.

— Zwijs, vrouw! gebood de binder. 't Is een erg geval. Ik begrijp niet dat Sus zo onvoorzichtig was om daar te gaan stelen. De kapitein had verboden iets tijdens zijn afwezigheid te ondernemen.

— Die slet heeft hem verleid!

BAKELANDT

DE JONGENS
VAN TIJDSLOOT

— Sus is mijn lief, zou ik hem in 't ongeluk storten? vroeg Liza. Ik kwam hier om de kapitein te vertellen, dat er een goede slag te doen was.

— Ge liegt! De kapitein is niet thuis.

— Wist ik dat? Ik vond Sus, die mij zegde, dat hij nu overste was. Hij wilde weten waarvoor ik kwam en ik moest het hem vertellen. Toen besloot hij alleen de diefstal te plegen. Maar alles mislukte.

— 't Is een erg geval, hernam de vilder. Wat moeten we doen?

— Hem verlossen! riep zijn vrouw.

— Geen der mannen zal zonder Cartouche naar Boisschot willen gaan.

Die lafaards!

— Ze moeten gaan! kreet Liza.

— Ze zullen niet ongehoorzaam zijn aan de bevelen van Cartouche. Er is maar een middel. Ik moet onmiddellijk naar Antwerpen.

— Gij geraakt er niet!

— Zoudt gij willen? vroeg Morré.

— Maar natuurlijk! Sus is mijn lief.

— En kent ge de weg?

— Ja, heel goed. Maar waar kan ik Cartouche vinden?

— Ik ken een herbergje, waar de kapitein veel komt.

— Duid het mij aan!

— Ik zal een briefje schrijven. Moest de kapitein er niet zijn, geef het dan aan de herbergierster en deze zal het wel aan Cartouche bezorgen.

— Rap dan!

Morré schreef een klein briefje in grote letters, maar die Cartouche wel ontcijferen zou.

Liza vertrok onmiddellijk.

Ze kwam voorbij het hutje van haar vader en klopte de bezembinder op.

Ze vertelde haar vader alles.

— Ge behoeft niet te voet te gaan, zei deze. Kom, ik zal een karreke lenen bij iemand, die veel zaken doet met Cartouche en ons deze dienst niet weigeren zal. 't Is een lelijk geval en wij moeten Morré verlossen, anders loopt heel de bende gevaar. Maar wat zijn liefde betreft, meisje, vertrouw daarop niet te veel!

— Sus bemint mij, vader, en ge moogt er u niet tegen verzetten.

— Mij verzetten, neen! Maar Sus Morré zal misschien weinig moeite doen, om u tot wijf te nemen. In alle geval, we moeten daarover nu niet spreken, we hebben wel iets anders te doen.

De bezembinder kreeg inderdaad een karretje en een paard en voerde zelf zijn dochter naar de Scheldestad.

Wij weten, dat Cartouche het briefje ontving en met Bakelandt naar de heide terugkeerde.

DE « NOTARIS »

De volgende voormiddag was Liza in de herberg van Morré terug.

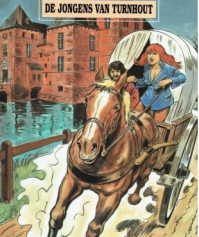
Ze vond er een binder, nog een jongeling, die er minder haveloos en meer beschaafd dan de andere rovers uitzag.

Men noemde hem de « Notaris », omdat zijn vader dit ambt in een voorname Brabantse stad uitoefende.

DEE LIEBBAARDE

BAKELANDT

DE JONGENS VAN TURNBOUT

THE GREAT BRITISH EMERALD
J. L. GARDNER
HANELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel II

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955